

HR Index 14: 85-198818
BEOGRAD, 11.08.2014.

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
КТО.бр.3/14
08.04.2014. године
Београд
СС/ИИ

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
-Одељење за ратне злочине-

БЕОГРАД

На основу члана 331. став 1. и 2, члана 332. у вези члана 43. став 2. тачка 5. Законика о кривичном поступку и члана 3. и члана 4. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

1. ШИНИК ГОРАНА

Што је:

Кршећи правила међународног права садржана у члану 3 став 1. тачке 1 под а), IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године, у вези члана 4 став 2. тачка а), Допунског протокола уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 12. августа 1949. године (Протокол II), за време оружаног сукоба који се у времену од прве половине априла 1992. године па најкасније до краја новембра 1995. године, одвијао на простору Босне и Херцеговине, између организованих оружаних снага Војске Републике Српске с једне стране, и Армије Босне и Херцеговине и Хрватског већа одбране, с друге стране, као припадник Војне Поште 2379 (7252) Градишка, дана 02. септембра 1992. године, у месту Бок Јанковац, у близини градске депоније, подручје општине Градишка, лишио

живота цивилно лице Виштица Маријана, из Градишке, иако то лице није припадало ни једној оружаном формацији, нити је учествовало у непријатељствима, тако што је у касним послеподневним часовима око 18,00 часова, у непосредној близини моста на реци Сави, у Градишци, из аутобуса извео оштећеног Виштицу, а потом га одвео до оближњег паркираног путничког возила марке „Алфа Ромео“, црвене боје, те са Виштицом сео на задње седиште возила, а потом их је Прчић Небојша из Градишке, који је управљао аутомобилом, заједно са Сладојевић Предрагом, такође из Градишке, који је том приликом седео на месту сувозача, одвезао до Бок Јанковца, удаљеног око три до четири километра од града, да би доласком возила до наведеног места, оптужени изашао са оштећеним из возила, након чега се Прчић и Сладојевић возилом враћају у Градишку, а оптужени потом, свесно и вољно, на неутврђен начин, лишио живота оштећеног Виштицу, чије је тело, наредних дана, пронађено у близини десне обале реке Саве.

- чиме је извршено кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ.

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред Вишим судом у Београду – Одељењем за ратне злочине закаже и одржи главни јавни претрес, на који позвати:

I - Тужиоца за ратне злочине

II - Окривљеног: ШИНИК ГОРАНА, [REDACTED]

III - Браниоца окривљеног адв. Миловић Марка, [REDACTED]

IV - Сведока – оштећену:

- Виштица Аницу, [REDACTED]

V - Сведоке:

- Колар Никола, [REDACTED]

- Прчић Небојша, [REDACTED]

- Раца Ђорђе, [REDACTED]

- Маљчић Никола, [REDACTED]

- Балта Борислав, [REDACTED]

- Рачић Ранко, [REDACTED]

- Мандић Остоја, [REDACTED]

- Сладојевић Предраг, [REDACTED]

- Матковић Ђуро, [REDACTED]

Да се у доказном поступку прочита и изврши увид у:

- записник о испитивању оптуженог Шиник Горана, од 26.09.2012. године,
- записнике о саслушању сведока Колар Николе, од 14.03.2005. године и 15.02.2013. године, са 7 фотографија које су саставни део записника од 14.03.2005. године,
- записнике о саслушању сведока Прчић Небојше, од 28.02.2005. године и 24.11.2011. године,
- записник о саслушању сведока Раца Ђорђа, од 16.10.2007. године,
- записник о саслушању сведока Маљчић Николе, од 16.10.2007. године,
- записник о саслушању сведока Балта Борислава, од 19.12.2007. године,
- записнике о саслушању сведока Ранчић Ранка, од 10.05.2005. године и 22.10.2007. године,
- записник о саслушању сведока Виштица Анице, од 21.02.2005. године,
- записник о саслушању сведока Мандић Остоје, од 03.03.2005. године,
- записник о саслушању Сладојевић Предрага, од 24.11.2011. године,
- записник о саслушању сведока Матковић Ђуре, од 20.11.2012. године,
- решење Општинског суда Љубушки, о проглашењу оштећеног Маријана Виштице умрлим, бр. Р. 184/98, од 09.02.1999. године,
- извод из матичне књиге умрлих Општине Љубушки на име Виштица Маријан, бр.200-9/01, од 30.07.2001. године,
- фотодокументацију лица места, бр. 10-3/02-23-11/05, од 02.06.2005. године,
- акт Тужилаштва БиХ, бр. КТА РЗ-693/05, од 17.11.2006. године,
- акт Административне службе, Одељења за борачку и инвалидску заштиту, Општине Градишка, о учешћу у рату оптуженог, бр. 07-832-1-05/13, од 06.02.2013. године,
- решење Округног суда у Бања Луци, бр. 011 0 Кпп 06 000 147, од 19.12.2006. године, о одређивању притвора, те наредбу за расписивање потернице против оптуженог,
- одлуку о проглашењу непосредне ратне опасности, („Службени гласник српског народа у БиХ“, бр. 6/92),
- одлуку о проглашењу ратног стања, („Службени гласник РБиХ“ бр. 7/92),
- извод из КЕ за оптуженог Шиник Горана, бр. 08-3/01-с/п/13, од 11.2.2013. године,

Образложење

Постојање оправдане сумње да је окривљени Шиник Горан извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. КЗ СРЈ у вези члана 22. КЗ СРЈ, произилази на основу резултата спроведене истраге и предложених доказа.

Неспорно је да је:

На територији Републике Босне и Херцеговине, на предлог Главног Штаба оружаних снага Р БиХ, Председништво Р БиХ на седници одржаној 20.06.1992. године, донело одлуку о проглашењу ратног стања на територији Р БиХ, која је ступила на снагу даном доношења, дакле 20.06.1992. године, те да се одвијао немеђународни оружани сукоб у Р БиХ, између Армије Р БиХ и војске Републике Српске, што је опште

позната чињеница. Неспорно је да је окр.Шиник Горан био припадник Војске Републике Српске, Војне Поште 2379 (7252) Градишка.

У поступку спровођења истраге, прикупљено је довољно доказа из којих произилази основана сумња да је оптужени починио предметно кривично дело. Овакав чињенични и правни закључак, пре свега произилази из исказа сведока, као и других доказа објективне природе прибављених током истражног поступка.

Из исказа саслушаних сведока неспорно произилази да је оптужени, дана 02.09.1992. године, у време оружаног сукоба у БиХ, кршећи правила међународног права, у касним послеподневним часовима, извео из аутобуса цивилно лице Виштица Маријана из Градишке, иако овај није био припадник ни једне војне или полицијске формације, нити је учествовао у непријатељствима, одвео га до оближњег паркираног возила којим је управљао Прчић Небојша, сео у возило заједно са оштећеним Виштицом на задње седиште аутомобила, да би их затим, Прчић Небојша, одвезао аутомобилом у место Бок Јанковац, на 3 до 4 км удаљеног од града, где у близини депоније за одлагање смећа, Прчић зауставља аутомобил из којег излазе, оптужени и оштећени, а затим се Прчић возилом, заједно са Сладојевић Предрагом, који се у тој прилици налазио такође у возилу, одвезао натраг у Градишку, да би након тога оптужени свесно и вољно на неутврђени начин лишио живота Виштица Маријана, чије је тело наредних дана пронађено у близини десне обале реке Саве, у непосредној близини депоније.

Сведоци који су испитани током претходног поступка, износили су своја непосредна и посредна сазнања о спорном догађају.

Сведок Колар Никола у својим изјавама у истрази, од 14.03.2005. и 15.02.2013. године, сагласно наводи да се критичног дана, тј. 02.09.1992. године, заједно са својом породицом у послеподневним часовима аутобусом одвезао у Р Хрватску. Потврђује да се са њим у аутобусу налазио и оштећени Маријан Виштица, којег је добро познавао још од пре рата. За Виштицу каже да је био инжењер по професији, а да је био и политички активан у општинској Скупштини Градишка, а чини му се да је Виштица био и посланик у Парламенту БиХ.

Сведок Колар наводи, да док је он стајао у аутобусу између седишта, у једном тренутку је у аутобус ушао Сладојевић Предраг, али он никог није извео из аутобуса, а потом у једном тренутку непосредно пре него што ће аутобус кренути, види једно путничко возило црвене боје како се зауставља испред аутобуса на неких 10-15 метара, а из возила излазе две особе. Радило се о Прчић Небојши којег је знао од раније, јер је са њим тренирао рукомет, и тај Небојша је остао поред возила, а друго лице које је пришло аутобусу и стајало на предњим вратима аутобуса, био је Шиник Горан, којег је такође познавао, јер су, како сведок наводи, готово иста генерација, и заједно су ишли у школу. Тада јасно чује и види како Шиник тражи да изађе Виштица Маријан, што овај и чини, а потом Шиник одводи Маријана прво до неког контејнера, који је био на путу до возила, а затим и до возила, у који седе три особе и то Маријан Виштица, Шиник Горан и Прчић Небојша који је и управљао возилом. Сведок наводи да се аутомобил одвезао у правцу града и да су му то заправо сва сазнања о судбини Маријана Виштице. Даљих сазнања о судбини Маријана Виштице нема.

Током истраге испитани су сведоци Прчић Небојша и Сладојевић Предраг. Оба сведока сагласно наводе да су се критичног дана налазили у Градишци у близини моста на реци Сави, односно граничног прелаза. Сведок Прчић изјави, да је у једном тренутку код њега пред кафану дошао Шиник Горан и замолио га да му овај посуди аутомобил. Како је сведок одбио да му да аутомобил, јер није његов, следећа молба оптуженог је била да га сведок одвезе негде у близину, са чим се сведок и сагласио.

Сведок даље наводи да се потом Шиник Горан упутио у правцу аутобуса, а затим се убрзо из правца аутобуса враћа са још једном особом, старости око 50 година, која је била напред проћелава, висока, мршавије грађе. Сведок Прчић даље каже, да је оптужени угурао ту особу коју је довео, на задње седиште возила, где је и сам оптужени сео, док је Сладојевић Предраг сео на место сувозача, а сведок потврђује да је он возио. Возилом су се, по изјави сведока Прчића, одвезли до тзв. Циглане у Бок Јанковцу, да би доласком у наведено место оптужени затражио од Прчића да заустави аутомобил из којег је изашао оптужени заједно са том особом, а потом њима рекао да они могу ићи даље, односно да могу ићи кући.

Готово потврдан исказ дао је и сведок Сладојевић Предраг у делу који се односи на одвожење оптуженог и оштећеног, од стране Прчић Небојше до места Бок Јанковац.

Током истраге у циљу проналаска посмртних остатака оштећеног Виштица Маријана, испитани су сведоци Раца Ђорђе, Маљчић Никола, Балта Борислав и Рачић Ранко. Сведок Рачић Ранко у истрази је навео да је добро познавао оштећеног Виштицу и да је једног дана заједно са Маљчић Николом, Радонић Славком, Раца Ђорђем и Балта Бориславом, дошао до места где се налазио леш једног мушкарца, а након што се приближио лешу, сведок је са пуно самопоуздања изјавио да је у тој особи која је лежала поред реке Саве на десној обали, препознао инжењера Маријана Вештицу. Сведок не оставља ни једну дилему да би то могла бити евентуално нека друга особа, осим инжењера Виштице. Тврди да су то све видели својим очима и Никола и Славко и Ђорђе и Борислав. Сведок даље наводи да су у једном тренутку Маљчић и Радонић дошли до леша, а непосредно пре тога Маљчић је из свог возила са задњег седишта узео канистер од 5 литара, да би, како сведок тврди, у једном тренутку видео дим, па мисли да су Маљчић и Радонић запалили леш, иако он то није видео својим очима. Наводи да се више није враћао на лице места.

Исказ сведока Рачића негирали су сведоци Маљчић Никола и Балта Борислав, па тако сведок Маљчић каже да нема никаква сазнања о лешу и да никакав леш није видео, док сведок Балта каже у истрази да се ничега не сећа, а сведок Раца Ђорђе наводи, односно потврђује да је наведеног дана видео један мушки леш са удаљености од неких 30-ак метара на самој обали реке Саве, а да су поред њега тада били Балта, Рачић, Маљчић и Радонић Славко.

Тужилаштво је од објективних доказа, прибавило решење Општинског суда Љубушки, од 09.02.1999. године, којим се нестали Маријан Виштица, проглашава умрлим, затим извод из матичне књиге умрлих, Општине Љубушки, на име Виштица Маријан, од 30.07.2001. године, те сачинило фотодокументацију приказа лица места према сведочењу сведока Раца Ђорђа и Рачић Ранка, а који приказ лица места је извршен дана 31.05.2005. године.

Пред Вишим судом у Београду, Одељења за ратне злочине, саслушан је оптужени Горан Шиник који је у својој одбрани негирао извршење кривичног дела, навео је да није познавао Маријана Виштицу, али да је он трећи који је ушао у његов стан и да га свентуално због тог стана везују за убиство Маријана Виштице. Оваква одбрана окривљеног је неоснована и у супротности са предложеним доказима и усмерена на избегавање кривичне одговорности.

Окривљени је био свестан свог дела и хтео његово извршење, које стање воље и свести чини облик виности – директни умишљај.

Поступање окривљеног је у супротности са међународним прописима јер је одредбом члана 3. став 1. тачка а) Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, чија се повреда ставља окривљеном Шиник Горану на терет, прописано је да је у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба, забрањено према лицима која не учествују међусобно у непријатељствима предузимати поступке којима се наносе повреде живота и телесног интегритета, нарочито све врсте убиства а одредбом члана 4. Протокола II који се такође односи на заштиту жртава немеђународних оружаных сукоба, у ставу 2. такође је забрањено вршити насиље над животом, а нарочито убиство. У члану 13. став 2. истог Протокола, прописано је да цивилно становништво, те поједини цивили неће бити предмет напада.

На основу напред наведеног произилази да се у радњама окривљеног Шиник Горана стичу сва битна обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, те сматрам да је оптужница против окр. Шиник Горана основана и на закону заснована.

**ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ЗА
РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Снежана Станојковић**